Други подобен писател от Симеоновото време беше Йоан, известен под името "Екзарх Български". Неговите произведения: Небеса, богословско на Дамаскина под название Небеса; шестодневъ, който съдържа тълкувание на първите глави относени за творението на светът; превод на гръцкия Дамаскинова граматика, приспособена към старобългарския език; превод на Дионисиевата Дамаскинова книжка и други, или сборно съчинение. Няколко поучителни слова.

У тоя писател очевидно преобладаваат чисто стремления, защото книгата му шестодневъ освен дето е съставена по византийски източници и образци на черковните отци; по той начин и древните народи на Гръцкия, Платона, Аристотеля и др. за да изложи тяхните научни мисли по-лесно понятно. Въ прологъ на тази книга Йоан се обръща къмъ царъ Симеона; а въ началото на шестото слово той описва великолепието на царските палати, храмове и величието на самия царъ.

Константинъ Преславски когато при образованъ се при учениците на Кирила и Методия и между дванадесетте на Симеоновий въкъ е превелъ много произведения на Григория Александрийского, получени редки от Йоан Златоустъ и други и свои си произведения; а въ Кратъ написалъ и една молитва въ стихове, за що се говори по-горе и за кръстоносното на Славянското племе — то е първият паметникъ на изкуствени поезия въ Славянската литература.

Йоанъ Храбръ е писалъ въ X въкъ, когато, според неговото казване, имало още живи мъже, които видели Кирила и Методия. Неговата статия "за писмата" дава най-древното свидетелство за произхождението и характеръ на най-древните старобългарски азбуки.

Безъ съмнение имало е и други писатели и преводачи, но имената им са неизвестни; знае се само че резултат на тяхните трудове са останали многобройни преводи от черковните отци, които са останали изтъкнати древняга епоха на Българската литература, въ X — XII въкъ.